

mindre, end den er nu. Artikel 8 kræver, at Rustningerne skal indskrænkes, men at Artikel 8 forudsætter en vis Militærstyrke, fremgaar allerede af Ordlyden, som taler om en Grænse, den laveste, der er forenelig med Nationens Sikkerhed, og en Haandhævelse ved fælles Virksomhed af de mellemfolkelige Forpligtelser. Der er af det radikale Venstre udfoldet betydelige Anstregelser for at paavise, at der heri ikke ligger en Pligt til at opretholde noget Militær, og at Staterne i og for sig har at afruste, og der anføres blandt andet en Kommissionsbetænkning, underskrevet af den nuværende Statsminister, hvori det hedder: Men der er ikke tillagt Raadet — det vil sige Forbundsraadet — nogen Myndighed til at fastsætte et Mindstemaal, hvorunder Rustningerne ikke maa indskrænkes. Nej, ganske rigtigt, der er ikke tillagt Raadet nogen Myndighed til at fastslaa noget Mindstemaal. Hvem paastaar noget saadant? Vi paastaar det ikke. Vi paastaar, at Forbundspagten forudsætter, at de forskellige Lande, der udgør Forbundet, opretholder et Militærværn, mindre end det nuværende, ganske vist, men dog et Værn, og dette dokumenterer det radikale Venstre til Overflod selv i sin Betænkning. Gang efter Gang anføres, hvad de andre Landes Regeringer siger herom. Der anføres, hvad den svenske Regering siger i sin Motivering af dens Tilslutning til Folkenes Forbund. Der citeres af den svenske Regerings Udtalelser følgende: „I Spørgsmaalet om Nedsættelse af Forsvarskræfterne under det i Programmet angivne Forhold udtales derimod ikke noget i Pagten, og der findes intet, der hindrer dette ud over det, som fremgaar af de i Artiklen udtalte Forudsætninger, at hver Stat antages til en vis Grad at sørge for sin egen Sikkerhed og være i Stand til at medvirke ved de militære Sanktioner.“ Det norske Udenrigsministerium udtaler paa samme Maade: „Det fremgår dog av forbundspaktens bestemmelser, at den forudsætter som faktum, at der hos de enkelte stater findes en vis militærstyrke.“ Altsaa, Forbundspagten forudsætter en vis Militærstyrke. Hvad denne skal anvendes til, angives i Pagten: den skal være til Værn for den nationale Sikkerhed og Haandhævelse af de nærmere fastsatte mellemfolkelige Forpligtelser. Hvor stor denne Styrke skal være, er der intet Paabud om. Det afgør den enkelte Stat selv efter et Skøn over sine egne Forhold, sin Beliggenhed og sine økonomiske Evner.

Vi danner os da fra vor Side, fra Venstres Side, vort Skøn efter de Erfaringer,

vi har indhøstet under Krigen, i Henseende til de Krav, Virkeligheden stiller til os, og vi er ikke saa overlegne, at vi tør afvise som noget os uvedkommende de Slutninger, vore Nabostater kommer til. Ud fra den Orientering, vi danner os paa Grundlag af Haager-Konventionens Bestemmelser, andre Nationers Holdning, Verdenskringens Erfaringer og Forbundspagtens Forudsætninger, maa vi i Princippet være en Modstander saavel af Socialdemokraternes Afrustningsforslag som af de Radikales Sø- og Grænsepoliti. Jeg skal ikke, saa længe Ordførerne for disse Partier ikke har haft Lejlighed til at tale derom, komme ind paa Enkeltheder i disse Forslag. De ligger saa langt fra det, som vi fra vor Side maa fastholde som en Pligt for Landet at opretholde, at en Forstaaelse neppe kan tænkes mulig med disse Partier. Det Forslag, Venstre i Militærkommissionen har indstillet, og som nu foreligger som Ministeriets Forslag, hviler paa det Skøn, at baade den nationale Sikkerhed, Haager-Konventionens Forpligtelser og Forbundspagtens Forudsætninger kræver, at vi opretholder et effektivt Forsvar, et Forsvar, der kan bruges til at yde Modstand, hvis Landets Territorium skulde blive krænket. Vi mener, at den Situation, der er skabt efter Krigen, maa medføre en Omgruppering af Forsvarskræfterne, og at den Situation, der er skabt efter Krigen, gør det forsvarligt i væsentlig Grad at indskrænke de militære Styrker til Lands og til Vands.

I Overensstemmelse hermed stiller vi vort Forslag, men Grundsynspunktet falder for os nøje sammen med det Grundsynspunkt, ud fra hvilket vort Parti gennemførte Militærlovene af 1909, og som fik Udtryk i den Udvalgsbetænkning, Venstres Medlemmer i Folketingsudvalget afgav den 6. April 1909, hvori de skrev: „Danmark vil derfor ikke kunne opnaa at betragtes som en virkelig neutral Stat, naar det ikke er i Besiddelse af en saadan militær Magt, som svarer til, hvad der efter Landets Evne og Forhold kan ydes uden Overbebyrdelse eller Svækkelse af dets nationale Liv“, og senere hedder det i denne Udvalgsbetænkning, „at vort Land har en uafviselig Pligt til at værges sit Territorium mod Neutralitetskrænkelser, og at vi derfor ikke kunne gaa til Afvæbning eller Afrustning“. I den Betænkning, som kort i Forvejen var afgivet af Venstre i Forsvarskommissionen, hed det: „Et Forsvar til Opretholdelse af vor Neutralitet kan derfor ikke begrænses til en enkelt Del af Landet; det maa være saaledes indrettet, at vi derigennem viser